

смалко, но успѣ да се залови на ржба на кацата и увисна на него.

Дѣдо Данко бѣ наблизо, чу писъцитѣ на внучката си, и се затече, та я извади изъ водата.

Той се закани люто на закачливото яренце. Реши да го продаде, но внучката му не позволи.

Скоро веселитѣ козлета извършиха другъ подвигъ. Наблизу имаше кръчма. Предъ нея бѣха наслагали нѣколко голѣми праздни бѣчви. Щѣха да ги пращатъ нѣкжде, да ги пълнятъ съ вино. Яренцата, като тичаха изъ двора, излѣзоха презъ отворената дворна врата и припнаха по наклонената улица. Водѣше ги удавничето. То съгледа бѣчвитѣ и, хопъ, рипна на една отъ тѣхъ. Следъ него нарипаха и другитѣ яренца. Бѣчвата се заклати, наклони се и почна да се търкаля. Скоро тя се засили и затрещѣ по стрѣмната улица. Наизкачаха малки и възрастни. Улицата грѣмна отъ смѣхъ, когато разбраха, кои сж малкитѣ злосторници.

Хр. Спасовски

НАЙ-ХУБАВАТА КНИЖКА

Дребна, червендалеста бабичка влѣзе въ книжарницата на Поборника. На гърба ѝ е задѣната вехта цедилка, отъ която се подаватъ сплитки червенъ лукъ.

— Добро утро, синко!

— Далъ Богъ добро, бабичко.

Какво има?... Гледа я очудено Поборника съ малкитѣ си очички, хлѣтнали въ мазното му лице. — Дане си сбъркала? Тука се продаватъ книги.

— Не съмъ сбъркала, чедо! Право тука ида. Дойдохъ да ми дадешъ най-хубавата книжка, гдето я имашъ въ книжарницата си.

Стариятъ книжаръ я поглежда, трие очилата си съ тънка мека хартийка, почесва се по оголѣлото теме, усмихва се и пакъ започва да я мѣри съ очи:

